Μαρικαίτη Στασινού

Οι φοιτητικοί σύλλογοι στο Ρέθυμνο υπερασπίζονται την φοιτητική μέριμνα

“Με τις συνεχείς μειώσεις του προυπολογισμού του πανεπιστημίου έχουμε φτάσει σε ενα σημείο να αδυνατούμε να πληρώσουμε ακόμα και τις δαπάνες για το λογαριασμό της ΔΕΗ”.

Αυτή ήταν η επίσημη δήλωση του πρύτανη του πανεπιστημίου Κρήτης σε πρόσφατη συνέντευξη του σχετικά με την κατάσταση του ιδρύματος. Οι πολιτικές της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του κεφαλαίου σε πλήρη σύμπλευση με την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, εγγυητή της εφαρμογής αυτής της πολιτικής, καταστρέφουν κάθε δημόσιο αγαθό.

Με την ψήφιση του 3ου μνημονίου οξύνεται όλο και περισσότερο το καθεστώς της υποχρηματοδότησης και της εισβολή του επιχειρηματικού παράγοντα στα πανεπιστήμια της χώρας.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι ότι την μέριμνα στα περισσότερα ιδρύματα την διαχειρίζονται ιδιωτικές εταιρίες που αισχροκερδουν σε βάρος των φοιτητών και προωθούν την μαύρη εργασία για τους εργαζόμενους.

Συγκεκριμένα από την αρχή του ακαδημαϊκού εξαμήνου κόπηκαν βίαια 700 κάρτες δωρεάν σίτισης στους φοιτητές του Ρεθύμνου, γεγονός που δημιούργησε τεράστιο πρόβλημα στην επιβίωσή τους, μόλις 1 στους 8 φοιτητές δικαιούνται δωρεάν σίτιση. Αυτό συνέβη για δύο βασικούς λόγους. Πρώτον εξαιτίας της μείωσης του προϋπολογισμού για την μέρινα ,που από το 2016 θα μειωθεί ακόμα περισσότερο, και δεύτερον λόγω της αύξησης του ΦΠΑ στην εστίαση στο 23%.

Η απάντηση των φοιτητικών συλλόγων στο Πανεπιστημίου Κρήτης στο Ρέθυμνο ήταν άμεση. Μετά από γενικές συνελεύσεις των περισσότερων τμημάτων που κατέληξαν και στην γενική συνέλευση όλων των σχολών αποφασίστηκε η κατάληψη του ιδρύματος. Διανύουμε την τρίτη εβδομάδα καταλήψεων και ήδη έχουμε πετύχει σημαντικές νίκες. Έχουμε καταφέρει να

κερδίσουμε 150 κάρτες δωρεάν σίτισης, μετά από διαμαρτυρία στα γραφεία της ιδιωτικής εταιρείας Γευσήνους. Οι κινητοποιήσεις στο Δημοτικό Συμβούλιο Ρεθύμνου ,στην περιφέρεια αλλά και στα ΚΤΕΛ είναι συνεχείς με σκοπό να μειωθεί η τιμή του εισιτηρίου και της μηνιαίας κάρτας μετακινήσεων, η οποία είναι ασύμφορη για την πλειοψηφία των φοιτητών.

Τα πολιτικά συμπεράσματα του αγώνα που δίνουμε στο Ρέθυμνο είναι σημαντικά και πρέπει να απασχολήσουν, να συζητηθούν και να αξιοποιηθούν από την αντικαπιταλιστική Αριστερά και τον κόσμο του αγώνα. Πρώτα πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι ο αρνητικός πολιτικός συσχετισμός που διαμορφώθηκε από τις τελευταίες εκλογές επηρέασε σε σημαντικό βαθμό το κίνημα. Ταυτόχρονα όμως οφείλουμε να έχουμε την φιλοδοξία ότι στο σήμερα είναι δυνατόν να υπάρξουν αγώνες του φοιτητικού, νεολαιίστικου και εργατικού κινήματος που θα αλλάξουν την ατζέντα της συζήτησης.

Ο αγώνας του Ρεθύμνου αποδεικνύει ακριβώς την παραπάνω εκτίμηση. Δεν έχει αξία όμως απλά να βαυκαλιζόμαστε τη δυνατότητα ύπαρξης αγώνων σε μια δύσκολη περίοδο. Πρέπει να δούμε μέσα από ποιους δρόμους και αιτήματα μπορούν να ξεσπάσουν κινήματα. Η υποχρηματοδότηση των πανεπιστήμιων δημιουργεί σοβαρά προβλήματα στην καθημερινότητα των φοιτητών, και σε πολλές περιπτώσεις οι περικοπές σε σίτιση και στέγαση είναι απαγορευτικές για την συνέχιση των σπουδών. Στην πολιτική το πρωτεύων είναι η ιεράρχηση των αιτημάτων και των σκοπών. Η ΕΑΑΚ στο Ρέθυμνο, έβαλε από την πρώτη στιγμή σαν βασικό αίτημα τα ζητήματα της σίτισης και της στέγασης, δείχνοντας ταυτόχρονα ποιοι είναι οι υπαίτιοι για αυτή την κατάσταση των πανεπιστημίων. Και όλα αυτά συνδεδεμένα με μια φιλοδοξία αλλά και μια αίσθηση ότι μπορούμε να κερδίσουμε και θα κάνουμε τα πάντα για να έχουν οι φοιτητές δωρεάν σίτιση και στέγαση. Αυτό που καταφέραμε, μέσα από αυτή την οπτική, είναι να αριθμούμε ένα μπλοκ αγώνα τετρακοσίων ανθρώπων και συνελεύσεις με χίλια άτομα. Χαρακτηριστικό είναι ότι ούτε η συμμαχία ΠΑΣΠ-ΔΑΠ δεν κατάφερε να πλειοψηφήσει στην τελευταία συνέλευση.

Αποδεικνύεται ότι σήμερα μπορεί να υπάρξει μια ευρεία συσπείρωση φοιτητών σε ζητήματα της φοιτητικής μέριμνας η οποία, με την συνειδητή παρέμβαση των δυνάμεων της ΕΑΑΚ, είναι ικανή να μετατραπεί σε ένα ποτάμι οργής το οποίο θέλει να τα συμπαρασύρει όλα στο διάβα του και να αλλάξει την ζωή του. Και αυτό δεν είναι μια δικιά μας αισιοδοξία αλλά αποδεικνύεται από την συζήτηση που διεξάγεται τόσο στις συνελεύσεις όσο και στα συντονιστικά. Αποδεικνύεται από τα πλαίσια αγώνα που βάζουν στο στόχαστρο τους την κυβέρνηση, την ΕΕ, το ΔΝΤ.

Τέλος η μάχη του Ρεθύμνου έμαθε και σε εμάς, αλλά ελπίζω και σε πολλούς άλλους ότι στο

σήμερα μπορούμε να πετύχουμε νίκες. Δεν αγωνιζόμαστε απλά για να αποχτήσουμε εμπειρίες.

Πρωτίστως αγωνιζόμαστε για να δώσουμε λύσεις στα προβλήματα που υπάρχουν στα πανεπιστήμια μας, στα σχολεία μας, στους χώρους εργασίας μας. Και αυτές οι νίκες, όσο μικρές και αν είναι, δίνουν κουράγιο σε πολλούς να συνεχίσουν. Τους γεμίζουν αυτοπεποίθηση για τις δυνάμεις τους. Συνειδητοποιούν ότι το παιχνίδι είναι ακόμα ανοιχτό. Το είδαμε άλλωστε στα δακρυσμένα μάτια μια φοιτήτριας, δάκρυα χαράς για τις κερδισμένες κάρτες σίτισης αλλά και δάκρυα οργής για όσα δεν έχουμε κερδίσει ακόμα.

Τα δάκρυα αυτά και τα χαμόγελα στα πρόσωπα συμφοιτητών μας που μπορεί να πήραν κάρτες σίτισης, αλλά συνεχίζουν με μεγαλύτερη ένταση τον αγώνα θα μας ακολουθούν για πάντα. Γιατί εμείς δεν «παίζουμε» στα αστεία.

> Νύχτες ἀτέλειωτες παίζαμε, μακριὰ ἀπ᾽ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας
>
> Μήπως πέρασαν χρόνια; σαπίσαν τὰ φύλλα τοῦ ἡμεροδείχτη
>
> Δὲ βγάλαμε ποτὲ καλὸ χαρτί, χάναμε· χάναμε ὁλοένα
>
> Πῶς θὰ φύγουμε τώρα; ποῦ θὰ πᾶμε; ποιὸς θὰ μᾶς δεχτεῖ;
>
> Δῶστε μας πίσω τὰ χρόνια μας δῶστε μας πίσω τὰ χαρτιά μας
>
> Κλέφτες!
> Στὰ ψέματα παίζαμε!

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 8.11.2015